

ἐκαμε θόρυβο ἔς τὸ καιρὸν τοὺς. Ἡ συνήθεια, ἡ παρὰδοσις καὶ ἡ πεῖρα δὲν μᾶς μαθαίνουν νὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς. Ἡ ἐπιστήμη τῆς Εὐτυχίας συνίσταται σὲ μιὰ προσεχτικὴ ἔρευνα τῶν ὄρων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἡ κοινὴ ἠθικὴ, ἡ θρησκευτικὴ ἠθικὴ, ἡ ἠθικὴ τῶν σοφιστῶν, ὅλες οἱ ἠθικαὶ τῶν διαφόρων δοξασιῶν, τυφλὰς καὶ ἀβέβαιαις, πρέπει ν' ἀφήσουν τὴν θέσιν τοὺς ἔς τὴν νέα φιλοσοφίαν, τὴν φιλοσοφίαν τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν θεωρητικὴν καὶ πραχτικὴν, οὐσιωδῶς ζωντανήν, ποὺ δὲν εἶνε μιὰ ματιὰ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, μιὰ ἀφαίρεσις, ἓνα σύστημα προσωρινόν, ἀλλὰ καὶ τι ποὺ ἐγείνει ἀπὸ τὴν ἴδιαν ζωὴν, γιὰ τὴν φιλοσοφίαν θὰ εἴπῃ ζωὴ καὶ πρέπει νὰ ζῇ κανεὶς μὲ πλήρη συνείδησιν καὶ γιομᾶτος εὐτυχίας.

Ἄλλοι λοιπὸν ἡ ιδέα ποὺ οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων σχηματίζουν γιὰ τὴν Ἐπιστήμην, λέγει ὁ Σωκράτης ἔς τὸν Πρωταγόραν τοῦ Πλάτωνος. Πιστεύσαν πῶς τῆς λείπῃ ἡ δύναμις καὶ ὅτι προορισμός της δὲν εἶνε νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ ἄρχῃ. Φαντάζονται ἀπεναντίας πῶς συχνὰ τῆς ἀρέσει νὰ εὐρίσκειται μέσα σὲ κάποιον ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ εἶνε αὐτὴ ποὺ ἄρχῃ, ἀλλὰ καὶ τι ἄλλο, πότε ἡ ὀργὴ καὶ πότε ἡ ἡδονή, πότε ὁ πόνος καὶ κάποτε ὁ ἔρωτας, συχνότερα ὁ φόβος, ἀντιπροσωπεύοντας ἔτσι τὴν ἐπιστήμην ὅπως μιὰ σκλάβαν ποὺ ὅλα τὰ πάθη σύρουν σ' τὸν δρόμον τοὺς ὅπως τοὺς ἀρέσῃ. Ἐχεις γι' αὐτὴ τὴν ἴδιαν ιδέα ἡ κρίνεις πῶς ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἓνα ὥραϊον πρᾶγμα καμωμένη γιὰ νὰ κυβερνᾷ τὸν ἄνθρωπον; ἢ ὅποιος δὴποτε ἔχει τὴν γνώσιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ δὲν θὰ νικηθῇ ποτὲ ἀπὸ ὅ,τι δὴποτε καὶ δὲν θὰ κάμῃ ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἡ ἐπιστήμη τοῦ διατάζει; ἢ ἐπὶ τέλους ἡ διάνοια εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ κάθε εἴδους ἐπίθεσιν;—Σωκράτη, ἀπαντᾷ ὁ Πρωταγόρας, τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται τέτοιον ὅπως τὸ λέγεις καὶ θὰ εἴταν ντροπὴ γιὰ μένα, πότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ μὴ ἀναγνώρισῃ τὴν ἐπιστήμην ὡς τὴν πρὶς ἰσχυρὴν ἀνάμεικτον σ' τοὺς ἀνθρώπους.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΡΔΑΣ

(Διήγημα)

Ἡ γνωριμία τοῦ Κώστα Λαρδά μὲ τὴν Κική Γεωργαλά, εἶχεν ἀρχίσῃ πρὸ καιροῦ, πρὸ δυὸ ἢ δυόμισιν χρόνων, οὔτε αὐτὸς δὲν μποροῦσε καλὰ νὰ ὀρίσῃ. Ἐνόμιζε, ὅτι τὸν ἀγαποῦσε ἡ ψηλὴ καὶ μελαχρινὴ κόρη. Αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ εἶδε πολλὰ δείγματα ἀγάπης, καθὼς ἔλεγε στὸν ἑαυτό του καὶ κάποτε στοὺς φίλους του. Καὶ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε ἦταν ἀλήθεια. Ἡ μελαχρινὴ Κική ἂν κάποτε

έστρεψε τὸ κεφάλι της καὶ κύταζε κάποιον ἄλλον, ἦταν γιὰ μιὰ ματιά.

Μιὰ μέρα ὁ Κώστας ἔκαμε ἓνα τόλμημα ποῦ κίνησε τὴ λύπη της καὶ τότε αἰσθάνθηκε τὴν ἀγάπη της νὰ δυναμώνη. Ὁ Κώστας τὴν ζήτησε ἀπ' τὸν πατέρα της. Ὁ χονδρὸς πλούσιος μὲ περιφρόνησι, ποῦ ὅσῳ νὰ τὴν ἔκρυβε φαίνονταν, τοῦ ἀπήντησε, ὅτι δὲν σκέφθηκε ἀκόμη νὰ τὴν παντρέψῃ, εἶνε μικρὴ ἀκόμη.

Ἡ κόρη, ἡ ὁποία εἶχε ἄλλη γνώμη ἀπ' τὸν πατέρα της, καὶ πίστευε μάλιστα, ὅτι πολὺς καιρὸς περνοῦσε χαμένος, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ πολὺ καιρὸ πίστευε ὅτι ἦταν μεγάλη, καὶ ἓνα ἄλλο σπουδαιότερο, ὁ ἔρωσ τὴν εἶχε κάμη σοσιαλιστή, ἐφύμωσε. Φαντάσθηκε τὴ λύπη τοῦ Κώστα καὶ εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν ἀπελπίσῃα του καὶ μιὰ λύπη μεγάλη τὴν κυρίευσε γι' αὐτόν. Αὐτὴ ἡ λύπη ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς ἀγάπης! Ἰσα μὲ τότε ἡ ἀγάπη της δὲν εἶχε ψυχὴ, ἦταν ἄψυχη ἀγάπη· τώρα ἡ λύπη τῆς ἔγεινε ψυχὴ! Ὁ Κώστας σχεδὸν τὸ ἐνόησε καὶ πάλι εἶδε νὰ πετᾷ γύρω του ἡ ἐλπίδα! Ὁ καιρὸς ὅμως περνοῦσε. Ἦρθε τὸ καλοκαίρι. Ὁ χονδρὸς πλούσιος, ὁ πατέρας τῆς Κικῆς δὲν κοιμᾶτο ἀγρυπνοῦσε. Αὐτὸς παληὸς ἐραστής ἔκαυχόταν ὅτι γινώριζε τῆς γυναῖκες καὶ εἶχε σκεφθῇ πῶς νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀγάπην τῆς κόρης του. Μὲ τὴ βία; Ὁχι! Πᾶει πρὸ βαθεῖα! Μὲ τὸ καλὸ; Ὁχι! Καὶ εἶνε κίνδυνος νὰ πεισθῇς ἀντὶ νὰ πείσης· ὑπάρχουν ἄλλα καὶ ἄλλα μέσα καὶ ὁ χονδρὸς Γεωργαλᾶς σκεπτόταν νὰ τὰ βρῇ καθισμένους στὸ γραφεῖό του κοντὰ κυτᾶζοντας τὰ σύννεφα ποῦ ὅσα βουνά, θηρίζ, βράχοι χιονισμένοι τρέχανε στὸν οὐρανό. Ὅταν ἀκουγε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ποнокέφαλο καὶ δὲν μπορούσε νὰ πάη στὸ τραπέζι, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

—Καὶ αὐτὴ ἀγαπᾷ θερμὰ ὅσα καὶ μένα!... Εἶνε ὁ ἴδιος ἐγώ.

Ὅταν σκεπτόταν πῶς νὰ τῆς ξεριζώσῃ αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ εἶχε σκεφθῇ ἓναν τρόπο, χωρὶς νὰ τὸ πῇ καλὰ ἔλεγε, δίνοντας ἐλπίδες στὸ σχέδιό του.

—Θερμὴ ἀγάπη, ἀλλὰ ὄχι βαθυά, ἀπὸ πάνω ἢ φλόγα καὶ ἀπὸ κάτω ἢ στάχτη, καθὼς εἶχα ἐγώ. Ἐπάνω ὁ κύριος Γεωργαλᾶς γινώριζε τὸν ἑαυτὸ του καὶ ὄχι τῆς γυναῖκες καθὼς ἔλεγε.

Μιὰ μέρα εἶπε νὰ ἐτοιμαστοῦνε γιὰ τὴν ἐξοχή. Ὁ Γεωργαλᾶς ἦτο χῆρος καὶ ἓνα μόνον παιδί εἶχε τὴν Κικὴ.

Ἡ κόρη ἀφοῦ ἔκλαψε τὴ νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα ἔστειλε πλῆθος φιλήματα καὶ ἓνα γράμμα στὸν Κώστα, ἐτοιμάσθηκε γιὰ τὸ ταξεῖδι. Ὁρκίσθηκε νὰ μὴ κυτᾶξῃ ἄλλον ἀπ' τὸν Κώστα. Εἶχε κάμη καὶ ἄλλους ὅρκους, ἀλλὰ αὐτὸς ἦταν ὁ καλὸς της! Τὴν ἡμέρα ποῦ ἔμαθε, ὅτι ὁ πατέρας της τὴν ἀρνήθηκε στὸν Κώστα, ὤρκισθηκε νὰ πάψῃ νὰ γελά καὶ ἀκόμη νὰ χαμογελά! Ἀλλὰ αὐτὸ ἂν καὶ ἔγεινε αἰτία νὰ θυμώσῃ πολλὰς φορὰς μὲ τὸν ἑαυτὸ της, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ. Τώρα ὅμως τὸ ὤρκισθηκε γιὰ καλὰ. Ὁ πατέρας της τί θὰ ἔκανε· ἅμα ἔβλεπε ἔτσι;

Ὁ Γεωργαλᾶς ὅτὴν ἐξοχή εἶχε νοικιάσῃ ἓνα ὠραῖο σπητάκι μὲ στέγη ὅμοια

μέ κοῦκο παληάτσου, μέ κῆπο, κούνια στὰ κλαδιά ἐνὸς μεγάλου δένδρου, καὶ θέα καλή. Κοντὰ εἶχε μία λίμνη.

Ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ, τὸ ἄστρο τῆς πρωῒας ἄσπριζε σὰ νὰ κρύωνε στὸ ψυχρὸ ἀεράκι, ποῦ ἄρχισε νὰ φυσᾷ. Ἡ λίμνη ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ ἓνα ἀέρινο πέπλο σὰ νὰ τὸν εἶχαν ἀφήσῃ ἐκεῖ ἡ νεράιδες τῆς λίμνης, ὅταν στὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας βυθισθῆκαν στὰ νερά.

Τῆς ἔκανε τῆς Κικῆς καλὴ ἐντύπωσι, ἡ καρδιά της χτύπησε.

Κουρασμένη ἔπεσε στὸν ὕπνον μόλις ἐφθασαν στὸ σπῆτι.

Ἦταν κοντὰ τὸ μεσημέρι, ποῦ ξύπνησε. Πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω.

Ὁ ἥλιος ἀπλώνετο, κύκλωνε παντοῦ. Εἶδε τριανταφυλλίες, γαρουφαλλίες καὶ ἄλλα πλῆθος λουλούδια. Εἶδε τὰ σχοινιά μιᾶς κούνιας, ποῦ τῆς φάνηκαν σὰ νὰ φώναζαν—'Εδῶ εἶμαι! Φαντάσθηκε τὸν ἑαυτὸ της νὰ πηδᾷ.... Κάτι μπῆκε στὴ μέση καὶ σταμάτησε τὴ χαρά. Ἐμπόδισε τὴ καρδιά της νὰ πετάξῃ πρὶν αὐτὴ πετάξῃ στὴ κούνια. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀγάπη της, ποῦ μπῆκε ἐμπρός, παρουσιάσθη σὰ φάντασμα! Καὶ αἰσθάνθηκε ἔξαφνα λύπη γι'αὐτό. ὦ, ἀν δὲν ἀγαποῦσε! Ὅταν εἶδε τὸν πατέρα της, τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶχε κρυφθῇ καὶ παρούσας στὸν πατέρα της πρόσωπο μελαγχολικὸ γιὰ κάποια ἐνθύμησι.

Πέρασαν μέρες. Ὁ νοῦς της ἔτρεχε ἐκεῖ πέρα μακριὰ σένα δωμάτιο ἀντικρυ στὸ σπῆτι της, μέ πράσινα παραθυρόφυλλα. Ἐβλεπε πάλι τὴ μιὰ γρύλλια, τοῦ παραθυροφύλλου, ποῦ ἔλειπε, τὸν κίτρινο τοῖχο. Ἐνα πρωτὶ καθὼς ἦταν στὸ δῶμα, εἶδε ἓναν νέο στὸν δρόμο. Φοροῦσε καλοκαιρινὰ σταχτιά ροῦχα καὶ καπέλο ψάθινο. Τὴν εἶδε καὶ 'κεῖνος. Ὁ ἥλιος τὸν χτυποῦσε στὸ πρόσωπο, πλάγιως, καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἔχῃ ἀπ' ἐπάνω τὸ ἓνα του χέρι γιὰ νὰ προφυλαχθῇ.

Στὸ νοῦ της ἐφάνη ὁ Κώστας. Τὸ παράθυρό του τὸ πράσινο, ὁ κίτρινος τοῖχος.... Ἐκανε πρὸς τὰ μέσα. Ὁ νέος πέρασε. Αὐτὴ θέλησε νὰ δῇ πάλι, ἀλλὰ κρατήθηκε. Ἐστάθη λίγο. Ἐξαφνα καθὼς ἔκανε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ, γύρισε καὶ εἶδε. Ὁ νέος ὅμως δὲν ἦταν στὸ δρόμο πιά!

Τὴν ἄλλη μέρα πάλι εἶδε τὸν νέον αὐτόν. Αὐτὸς τώρα πέρασε χωρὶς νὰ κυτάξῃ. Σὰ νὰ δυσανεστῆθηκε ἡ Κικὴ, ἡ ἄρχισε νὰ δυσανεστῆται, ποῦ ὁ νέος πέρασε χωρὶς οὔτε ματιὰ νὰ ρίξῃ, ἀλλὰ μέ μιᾶς εἶπε:

— Ὅριστε!.... Καλλίτερα!

Το—Ὅριστε—ἦταν γιὰ τὴν ἐπιθυμία, ποῦ εἶδε νὰ κινῆται μέσα της.

Τὸ μεσημέρι ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέγῃ.

— Γνώρισε σήμερα ἓνα νέο γείτονά μας. Κάθεται δῶ κοντὰ πέρα λίγο ἀπ' τὸ σπῆτι μέ τὴν μεγάλη κλιματαργιά.....

Ὁ Γεωργαλᾶς καθὼς ἔλεγε αὐτὰ, εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς κόρης του νὰ πέρνῃ

ένα ύφος, νὰ ζαρώνη τὰ φρύδια καὶ νὰ γυρίζη λίγο τὸ πρόσωπό της ἄλλου, σὰ νὰ ἔλεγε :

— 'Ορίστε μας γιὰ γαμπρό !

Καὶ ὁ Γεωργαλᾶς τελείωσε ἔτσι :

— Καλὸς νέος, ἀλλὰ πολὺ ιδιότροπος ! Τοῦ εἶπα νὰ ἔρθῃ νὰ περάσουμε καμμιὰ ὥρα μαζί ἀλλὰ αὐτὸ ἀπόφυγε μὲ τρόπο ! τοῦ ἀρέσει νὰ γυρίζῃ μόνος !...

Τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης μέρας πάλι τὸν εἶδε. Σήκωσε τὸ κεφάλι του τὴν εἶδε καὶ τὸ κατέβασε γρήγορα σὰ κάποια ἐνθύμηση νὰ τὸν βίασε νὰ τὸ κἀνῃ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα μέσα στὸ νοῦ της παρουσιαζόταν, χωρὶς τὴν ἄδειά της καὶ ἡ μορφή τοῦ νέου. Τὸ καπέλο του τὸ ψάθινο μὲ τὸ μπροστινὸ μέρος κατεβασμένο, ὁ λαϊμοδέτης του ποῦ τὸν ἀνέμιζε ὁ ἄνεμος πάντα ἦτο ἐμπρὸς της. Καθὼς τῆς φαινόταν ἀπ' τὴ φορεσιὰ ἦτο πλούσιος νέος. Θαμπὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνησί της μία σκέψις. Ἄν ἦτο αὐτὸς δὲν θὰ ὑπῆρχον ἐμπόδια!

Μιὰ μέρα ἀπήντησαν τὸν νέο στὸν δρόμο. Ὁ πατέρας της τὸν σύστησε. Ἐρχόταν ἀπ' τὴ λίμνη καὶ φοροῦσε ὑποδήματα ἄσπρα. Γλυκὺς νέος. Αὐτὸ τὸ σκέφθηκε, ἀλλὰ μαυτὸ θυμήθηκε τὸν Κώστα καὶ εἶπε ὅτι μόνον αὐτὸν θὰ ἀγαπᾷ !

Ὁ νέος αὐτὸς πῆγε μιὰ βραδυὰ στὸ σπῆτι. Τὸν εἶχε παρακαλέσῃ ὁ πατέρας της πολὺ. Ἦξερε φλάουτο. Τὴν εἶδε, ποῦ ἔπαιζε πικάνο καὶ εἶπε, ὅτι καὶ αὐτὸς παίζει φλάουτο. Ὁ πατέρας τῆς Κικῆς τὸν παρεκάλεσε εὐθὺς νὰ πάῃ νὰ τὸ φέρῃ. Αὐτὸς πῆγε καὶ τὸ πῆρε. Ἐπαιξε μαζί μὲ τὴν Κικὴ. Ἐκανε πολὺ ζέστή κεῖνο τὸ βράδυ. Τὰ παράθυρα καὶ τῆς πόρτες τῆς εἶχαν ἀνοιχτές. Ἐπαιξαν μέρη ἀπὸ ὀπερέτες. Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος λεγόταν Ἀριστείδης ἔπαιζε πολὺ γλυκὰ καὶ καλὰ. Ὅταν ἔπαυαν ἀκουγαν ἓνα τραγούδι νυχτερινοῦ ἐντόμου. Ἡ μορφή τοῦ Κώστα χάθηκε καὶ ἂν παρουσιάσθῃ παρουσιάσθῃ μισοσβυσμένη σὰ ζωγραφιὰ παλῆα καὶ διελύθηκε λρήγορα.

Κεῖνο τὸ βράδυ ἦταν σωστὴ βραδυὰ, ὄχι ἔρωτος, ἀλλὰ ἡδονῆς. Φύλλο δὲν κινώταν κ' ὅλα ἦσαν σὰ ναρκωμένα, λιγωμένα ἀπὸ λᾶγνο σφίξιμο ἔρωτικό, ἡδονικό !

Ἡ Κικὴ εἶδε τὸν νέο. Αὐτὸς δὲν τὴν ἐβλεπε. Εἶδε τὸν πατέρα της νὰ στέκεται καὶ νὰ ἀκούῃ. Τὴν ἐνόχλησε. Ἐκεῖ ποῦ στεκόταν τῆς φάνηκε νὰ σκίαζε τὴν ψυχὴ της. Ὁ πατέρας της βγῆκε στὸν ἐξώστη. Ἡ Κικὴ στράφηκε πάλι στὸν Ἀριστείδη. Αὐτὸς τὴν εἶδε. Σταμάτησε.

— Ὡαία τὰ καταφέραμε, σὰ σωστοὶ ἀρτίστες ! τῆς εἶπε χαμογελῶντας.

Τοῦ χαμογέλασε καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐπαψε νὰ παίζῃ καὶ στράφηκε. Μιὰ μυρουδιά ἀνέβαινε ἀπ' τὸν κῆπο καὶ τὸ τραγούδι τοῦ ἐντόμου ἀκούστηκε δυνατὰ, καλὰ. Αἰσθάνθηκε ἓνα φύσημα ἀέρος στὸ λαϊμό της ἐλαφρὸ ἀλλὰ θερμὸ σὰν πνοή. Τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων σὰν νὰ σηκωνώντουσαν, ἐχωρίζοντο ἀπὸ

σφίξιμο, από ἀγκάλιασμα ἐκινήθησαν καὶ μέσα ἀπ' αὐτὰ ἔλαμψε ἓνα ἄστρο. Ὁ πατέρας της φάνηκε νὰ περπατᾷ σιγὰ στὸν ἐξώστη.

—Τί ὠραία βραδυά! εἶπε ὁ νέος.

—Ναί, ὠραία! εἶπε καὶ αὐτὴ καὶ ἀνέπνευσε βαθυὰ τὸν ἀέρα, τὸν γεμάτο μυρουδιές.

Ὁ πατέρας της πέρασε. Φωτίσθηκε καλὰ ἀπ' τὸ φῶς, ποῦ ἔπεφτε ἔξω ἀπ' τὰ κεριά τοῦ πιάνου, καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά μέσα ἔχασε.

—Ἐνα ἀεράκι ὠραῖο! Ἔρχεται ζεστό ὅμως!...

—Ναί, ναί! εἶπε αὐτὴ καὶ ἐκύταξε τὰ κλαδιά! Μέσα ἀπ' αὐτὰ εἶδε τὸ ἄστρο νὰ λάμψη. Ὁ πατέρας της πάλι φάνηκε, ἔπειτα δὲν ξαναφάνηκε. Τὸν ἄκουσε κάτι νὰ λέγει στὸν κηπουρὸ ἔπειτα νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα.

Τὴν εὐχαρίστησε αὐτό. Ἡ κάθε ἐμφάνησις τοῦ πατέρα της ἦταν ἓνα ἐμπόδιο σὲ κάτι, ποῦ ἔτρεχε στὸ αἶμα της...

Τὰ φύλλα ἐκινουῦντο τώρα καλὰ καὶ ἀφιναν ἓνα θόρυβο σὰ νὰ φλυαροῦσαν ἐρωτικά. Ἡ μυρουδιά ἐγέμιζε τὸ δωμάτιο. Τὸ νυχτερινὸ ἔντομο ξαχολουθοῦσε νὰ τραγουδᾷ τὸ μονότονο τραγούδι του σὰ νὰ διηγῆτο στὰ λουλούδια τοῦ κήπου ἱστορίες ἐρωτικές.

Ὁ Κώστας ἦτο πολὺ μακριά, ὁ Ἀριστίδης πολὺ κοντά. Ἡ Κικὴ ἀγαποῦσε τὸν Κώστα, ἀλλὰ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' αὐτὸν σὲ πολλές στιγμές, τὸν ἄνδρα.

Ὁ Ἀριστείδης τὴν πέτυχε σὲ στιγμές, ποῦ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα. Καὶ ἦταν μιὰ βραδιά, μιὰ λιγομένη, λάγνη βραδυά. Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀρραβωνίσθησαν.

* *

Ὁ Κώστας, ὁ Λαρδᾶς ἦταν ὑπάλληλος τοῦ Δήμου. Κάποιος συγγενὴς του κομματάρχης τοῦ Δημάρχου τὸν εἶχε κάνει. Εἶχε γονεῖς, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν μακριὰ καὶ φτωχοί.

Εἶχε χρόνια νὰ τοὺς δῇ. Οὔτε τοὺς ἔγραφε πιά, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι.

— Μὲ λησμόνησαν! ἔλεγε κάποτε ὁ Κώστας, ὅταν τοὺς ἐπιθυμοῦσε.

— Ἀς λάμψει ὁ ἥλιος καὶ ἄς λάμψει στὰ βουνά! ἔλεγε πέρα μακριὰ ἡ μάννα του.

Ὁ Κώστας ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς του πολὺ καὶ ποτὲ δὲν θὰ πίστευε, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὅτι θὰ ἔρθη καιρός, ποῦ οὔτε θὰ γράφει στοὺς γονεῖς του! Ὁ γέρο Χρόνος σιγὰ, σιγὰ τοῦ ὕφανε γύρω στὴν ἐνθύμησί του ἓναν πέπλο, τὸν ὁποῖο ἀπ' ἀρχαῖο στὴν ἀρχὴ τὸν πύκνωσε σιγὰ, σιγὰ. Πολλές φορές, ὅταν ἦταν μεγάλες ἐορτές στὸ νοῦ του ἐρχόντουσαν μέρες περασμένες καὶ ὅταν ἔβλεπε στὰ σπήτια νὰ γλεντοῦν ὅλοι μαζί οἱ συγγενεῖς, μελαγχολοῦσε.

Ένα πρωτὶ ξύπνησε, μετὰ ὕπνο γεμῆτο ὄνειρα θαμπά, ποῦ χοροπηδοῦσαν ἐμπρός του, σὰ μπερδεμένο καὶ μισοκομένο πανόραμα.

Εἶχε δὴ στρατούς νὰ τρέχουν, κόσμο, ἔπειτα ἀμαξες, ἕνα κκράβι νὰ τρέχει στὴν ξηρά, ἕνα κοπάδι πρόβατα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του καὶ δυὸ ἀλογα νὰ τρέχουν ἀχαλίνωτα !

Ἐνῶ ἀκόμη τοῦ φαινόταν νὰ βλέπῃ τὴ σκιά τοῦ κόσμου, ποῦ εἶχε δὴ νὰ φεύγῃ, θυμήθηκε τὰ χθесινά ! Ἡ λύπη του ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖνα τῆς νύχτας, σὰν αὐτὰ νὰ εἶχε κρυσταλλωθῇ καθὼς τὰ νερὰ τὸν χειμῶνα !

Ὁ ἥλιος ἔμπαινε ἀπ' τῆς χαραματίδες καὶ στῆς ἀκτίνες του χοροπηδοῦσε ἡ σκόνη.

— Ἡ Κικὴ ἀρραβωνιασμένη !

Ἡ λατρεῖά του τὴν κόρη αὐτὴ τὴν εἶχε ἀνεβάσει σὲ βάθρο, ποῦ ἦτο ἀδύνατο νὰ σταθῇ ! Γιαυτὸ τώρα δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστεύσῃ.

Ἡ λύπη του ἄρχισε νὰ ἀναλύεται ! ἀπ' ἔξω ἦρθε μιὰ χονδρὴ φωνὴ μανάβη, ἔπειτα μιὰ ἀμαξὰ πέρασε γρήγορα. Τὰ γυαλιὰ τρίξανε. Τὸ μαστίγι ἀκούσθηκε νὰ χτυπᾷ.

— Πῶς τρέχουν !

Μέσα στῆς μπερδεμένες, κομματιασμένες σκέψεις του, σὰ σὲ συντρίμματα οἰκοδομῆς, μπῆκε αὐτό, ἐχώθη στὴ μέση. Ἡ παλιὰ σχέσις, ἔπειτα πλησίασε σβυσμένη, ἀδύνατη σὰ ζωγραφιὰ ποῦ πρέπει πάλι γιὰ νὰ ζωηρεύσῃ νὰ ξαναχρωματισθῇ, μὲ τὸ χρῶμα τῆς μνήμης !

Θυμήθηκε μὰζὺ ἕναν ὄρκο του, ποῦ εἶχε κάμῃ τὴν νύχτα καὶ κοντὰ σαυτὸν μιὰ ἐνθύμησι παλιὰ, ποῦ τὸν εἶχε κάποτε πειράξῃ πολὺ. Μιὰ μέρα εἶχε συναντηθῇ μὲ μιὰ γυναῖκα κακῆς διαγωγῆς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν κύταξε καὶ ἔξαφνα καθὼς αὐτὴ ἀκόμα δὲν εἶχε ἀποσύρει τὸ βλέμμα της, τοῦ φάνηκε νὰ ἔχῃ αὐτὸ ὁμοιότητα μὲ τὸ βλέμμα τῆς Κικῆς ! Ναι εἶχε κάτι ὅμοιο, μιὰ λάμψι μέσα, ἢ μιὰ ἀκτίνα !

Θέλησε νὰ τὸ διώξῃ ἀπ' τὸ νοῦ του καὶ ἐστάθηκε ἀδύνατο. Μάλιστα ὅσω προσπαθοῦσε νὰ τὸ βγάλῃ, τόσο τοῦ πχρυσιαζόταν τὸ βλέμμα κεῖνο καὶ τοῦ φαίνόταν σὰν τὰ μάτια τῆς Κικῆς νὰ πῆγαν γιὰ λίγο στὴ γυναῖκα κείνη ! Μέσα στὴν ἀσπράδα τῆς ἀγάπης του αὐτό, ἀπὸ τότε, κόλλησε σὰ κακὸ ζώτιο ! Πέρασε καιρὸς καὶ στὴ μνήμη του ἔμενε καὶ τὸν τυραννοῦσε. Μὰζὺ πᾶντοτε μὲ τῆς σκέψεις τῆς ἀπιστίας, ἢ ἐνὸς βίου κηλοῦ παρουσιαζόταν στὴ μέση. Τώρα πάλι τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ καὶ θέλητε νὰ τὸ στερεώσῃ, ἀλλὰ εἶδε ὅτι δὲν ἤθελε ! Παράτηρησε ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀπιστία τῆς Κικῆς τὴν ἤθελε τιμίαν ! Θυμήθηκε τὸν ὄρκο, ποῦ ἔκανε τὴν νύχτα. Εἶχε ὠρκισθῇ νὰ πᾶψῃ πιά νὰ σκέπτεται γι' αὐτήν. Ἐπρεπε νὰ λησμονήσῃ !

Ἡ σκόνη χοροπηδοῦσε στῆς ἀκτίνες σὰ νὰ εἶχε μαζευτῇ ἐκεῖ νὰ παίξῃ...

"Εξαφνα χασμήθηκε. Στὸ νοῦ του ἦλθε ἓνα χάσμημα ποῦ εἶχε κάνει ἓνας συγγενής του τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του, στὸ τραπέζι.

— "Εχω μιὰ νιότη ! εἶπε καὶ ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα.

Ἡ μάνα του πετάχθηκε ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ποῦ εἶχε πάρῃ τὴν καλλίτερη θέσι καὶ δὲν ἐννοῦσε νὰ τῆς χαλάσουν τὴν εὐτυχία.

— Δὲν ξέρουμε ἔχεις νιότη, ἢ δὲν ἔχεις ! πνιτρεύθηκες ; Θὰ γλεντισοῦμε !

Πόσα καὶ πόσα τοῦ εἶχαν ἔρθῃ στὸ νοῦ τότε, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ ! Ἦταν μεγαλείτερός του καῖνος πολὺ ἀπ' αὐτόν. Θυμῆθηκε πῶς στεκόταν, ὅταν τὸν στεφάνωναν, ἔπειτα πῶς μιλοῦσε. Ἀπ' τὸ νοῦ του πέρασαν καὶ ἡ μορφὲς τῶν γονέων του.

Τοὺς ἐπεθύμησε. Ἦθελε νὰ τοὺς ἑβλεπε καὶ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη τους.

Ὁ πατέρας, ἡ μάνα του, τὰ ἀδελφία του, ὅλα πέρασαν....

Πέρασαν μέρες. Τὴν Κικὴ πιά δὲν εἶχε ἀφίση τὸ νοῦ του νὰ τὴν συλλογισθῇ. Ὅλα τοῦ φκινόντουσαν νὰ εἶχαν σβύση, ὅτι τὴν λησμόνησε. Μιὰ μέρα ὅμως τὴν εἶδε. Ἐχασε τὸ χρῶμα του καὶ αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά του βαρυνά. Γιὰ νὰ χάσῃ τὸ χρῶμα του δὲν πρκατήρησε τὸ δικό της χρῶμα ἀν' ἐχάθῃ. Γιατὶ συγκινήθηκε θύμωσε ὑπερβολικά. Λοιπὸν τὴν ἀγκποῦσε ; Ἐκαμε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι στὸν ἐαυτό του καὶ μαζὺ τοῦ θύμησε τὴν περιφρόνησί της, τὴν ψευτιά της, γιὰ νὰ τὸν θυμώσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ μῖσος, ἀπέχθεια γιὰ τὴν κόρη αὐτὴ !

Μιὰ μέρα σηκώθηκε μὲ μιὰ παράξενη χαρά. Ἡ αἰτία ἦταν ἓνα ὄνειρο. Εἶχε δῇ, ὅτι ἦτο ἀναρχικὸς καὶ μάλιστα ἀρχηγὸς ἀναρχικῶν !

Εἶχε δῇ συνομωσίες, ἄνδρες ντυμένους γυναικεῖα, στρατό....

Πρὶν ἔρθῃ τὸ μεσημέρι ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Δήμου. Εἶχε αἰσθανθῇ κακὰ τὸν ἐαυτό του καὶ θέλησε νὰ ἀναπαυθῇ. Ἦταν μέρα καλή. Γύρω στὸν ἥλιο καὶ πέρα μακρυὰ στὰ βουνά, πελώρια σύννεφα ἔτρεχαν σιγὰ. Κάποτε γεινόταν μικρὸ σκοτάδι, σὰ νὰ μάζευε τὰ φρύδια του ὁ οὐρανὸς καὶ κύταζε μὲ σκοτεινὸ βαρὺ μάτι.

Στὴν πόρτα του λίγο ἔλειψε νὰ συγκρουσθῇ μὲ μιὰ γυναῖκα ἀδύνατη, μὲ δυὸ λάκκους στὰ μάγουλα καὶ μιὰ μύτη καὶ σαγῶνι, ποῦ ἔκαναν λαβίδα. Κρατοῦσε ἓνα μπόγο.

Τὴν γινώριζε.

— Τᾶμαθες ; εἶχαμε γάμο ἀπόψε στὴ γειτονιά μας ! Ἐαφνικά ! Ἐαφνικά !

Ὁ Κώστας ἔχασε τὸ χρῶμα του καὶ αἰσθάνθηκε κίτι σὰ νὰ χωριζόταν, νὰ κοβόταν ἀπ' τὸ νοῦ του, ἢ ἀπ' τὴ καρδίᾳ του, ποῦ ἦτο δεμένο μυστικὰ ἀκόμη.

— Ποῦ ; ρώτησε.

— Στοῦ Γιωργαλᾶ !

— Ἦταν ἀπὸ τόσο καιρὸ ἀρραβωνιασμένη !....

"Αν ἦτο δυνατόν, θὰ ἔλεγε καλὰ ὅτι ἦτο πρὶν τὸν γνωρίσει ἀρραβωνιασμένῃ!

Ἡ κυρὰ Λούκενα ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ τὸν κύταξε σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε.

— Ἦταν ἀρραβωνιασμένη καὶ ἔκανε σὰ τρελλή γιὰ σένα;

"Επειτα ῥώτησε.

— Αὐτὸν ποῦ πεῖρε τὴ πρᾶμμα εἶνε, τὸν ξέρεις;

— Πλούσιος!

Ἡ κυρὰ Λούκενα κίνησε τὸ κεφάλι.

— "Ετσι εἶνε! ὁ πλούσιος πέρνη τὴν πλουσία καὶ ἀ; θέλῃ τὸν φτωχὸ!.....

Ὁ Κώστας νόμισε, ὅτι εἶδε λύπη στὸ πρόσωπο τῆς κυρᾶς Λούκενας.

— "Εχετε δίκαιο! Ἡ φτώχεια χωρὶς νὰ εἶνε ἀτιμία, διώχνεται περισσύτερο ἀπ' τὴν ἀτιμία!.....

Ἡ κυρὰ Λούκενα ἀκούμπισε τὸ μπόγο, ποῦ κρατοῦσε χάμω καὶ τὸν ἔδενε. Ἦταν σιδηρώστα. Μέσα ὁ Κώστας εἶδε ἓνα τριανταφυλλὶ πουκάμισο.

Ὁ Κώστας ἀνέβη γρήγορα τὴ σκάλα καὶ ῥίχθηκε στὸ δωμάτιό του. "Εβλεπε τώρα ὅτι ἀγαποῦσε ἀκόμα τὴν Κική! Ἦταν μιὰ φωτιὰ σκεπασμένη μὲ σκέπη λησμονησιᾶς ποῦ ἔρριξε αὐτὸς καὶ ὄχι ἡ ἴδια ἡ λήθη!

Τὸ ὅτι παντρεύθηκε ἡ Κική, σὺν ἄνεμος ὀρμητικὸς πέταξε τὴ σκέπη, ἔδωσε δύναμι στὴ φλόγα καὶ τὴν αἰσθάνθηκε!

Εἶδε τὸ σῶμα της. Ἐκεῖνο στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου! Στὴ μνήμη τοῦ ἦρθε μιὰ μέρα, ποῦ γιὰ νὰ ἀνέβῃ τὴ σκάλα γρήγορα, ἐπειδὴ ἔβρεχε, ἔδειξε ὅλη τὴ κνήμη της καὶ ὅλες ἡ γραμμὲς τοῦ σώματός της χοροπήδησαν! Τὸ ἤθελε, ἔτσι αὐτὸς ἐσκέφθη ἂν τότε καὶ τώρα, γιὰτὶ τὸν εἶχε. δὴ ποῦ καθόταν στὸ παρὰθυρο καὶ ὅταν σήκωσε τὸ φόρεμά της καὶ τὸ ἔσφιξε στὸ σῶμα της, καθὼς ἀνέβαινε, στράφηκε νὰ δῇ καὶ αὐτὴ πῶς ἦταν.....

Κάτι τοῦ ἐρχόταν τοῦ Κώστα καὶ τοῦ ἔφερνε μιὰ ζάλη μὲ ἀπελπισία μαζύ, ἀλλὰ καὶ μέσα σαυτὰ ἦταν ῥιχμένη μιὰ ἡδονὴ ἀλλόκοτος! Ἡ σκηνὴ ποῦ θὰ συνέβη μετὰ τὸν γάμο, ἐκείνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της, μὲ λεπτομερεῖες, ποῦ σὰ νὰ τῆς διψοῦσε ὁ νοῦς του, τῆς ζητοῦσε καὶ τῆς ῥοφοῦσε!

"Εξαφνα ἄκουσε τὴ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας νὰ χτυπᾷ μεσημέρι. Δὲν κινήθηκε. Ἐμεινε γυρμένος, γυρίζοντας πάντα στὰ ἴδια. Ὁ ὕπνος σιγὰ, σιγὰ τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια ῥίχνοντας τὸ νοῦ του μέσα σὲ μέρα, ποῦ διψοῦσε. Κάποτε αἰσθάνετο τὸ ψέμμα, ἀλλὰ ὁ ὕπνος τὸν κρατοῦσε σφικτὰ τυλιγμένο στὰ ὄνειρα.

* *

Πέρασε καιρὸς.

Ἐνν βράδυ ὁ Κώστας πῆγινε σ' ἓνα γειτονικὸ καφενεῖο. Ἦταν βραδυὰ μὲ σελήνη. Ἀέρας δὲν φυσοῦσε. Ὁ χειμῶνας κείνη τὴ βραδυὰ εἶχε μαζεύσῃ τίς

πτεροϋγες του, ήσυχάζε. Πλησίαζε στο καφενεϊο, όταν αίσθάνθηκε ένα χέρι νά τόν γκίζη έλαφρά.

— Κύριε !

Ήταν ένας λουστρος μικρός, ποῦ βρισκόταν πάντα κεῖ στο καφενεϊο καί όπου τύχαινε κανένα γράμμα. Ἡ δεσποινίδες τῆς γειτονιάς τόν γνώριζαν καί πολὺ συχνά τόν φώναζαν νά ἀλείψῃ μὲ βερνίκι τὰ παπουτσάκια τους. Αὐτὸν πολλές φορές ὁ Κώστας ἔστελνε μὲ γράμμα στὴν Κική.

Ὅταν τὸν εἶδε τώρα τοῦ φάνηκε νά ἔβλεπε παληά, εὐτυχῇ ἡμέρα ἐμπρός του. Κρατοῦσε ἓνα γράμμα στο χέρι.

Ὁ Κώστας κιτρίνησε πολὺ, πολὺ. Χωρὶς νά βωτήσῃ, νά δεῖ τὸν χαρακτῆρα ἐνόησε ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. Καί δὲν εἶχε ἄδικο. Τοῦ ἔγραψε ἡ Κική. Πῆρε τὸ γράμμα καί ἔφυγε γιὰ τὸ σπῆτι του. Στὸ δρόμο ἀπέφυγε κάτι φίλους, ποῦ εἶδε καί αἰσθάνθηκε θυμὸ μάλιστα ποῦ ἄκουσε κάποιον νά τὸν φωνάζῃ. Καθὼς μπῆκε στὸ δωμάτιο του στάθηκε λίγο καί κύταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τὸ ἀντικρινὸ σπῆτι. Ἦτο σκοτεινὸ. Ἐνα μόνο παράθυρο του ἦτο ἀνοιχτὸ καί ἔδειχνε μέσα σκοτάδι. Ἴσως δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Ἀναψε φῶς καί ἄρχισε νά διαβάζῃ τὸ γράμμα τῆς Κικῆς.

Ὅταν τελείωσε, ἀπ' ὅσα ἔγραφε αὐτὰ δὲν ἔμεινε ἄλλο ἔσθ' ὅτι ἤθελε τὴν σχέσι του πάλι, τὸν προσκαλοῦσε. Εἶχε δὴ καθὼς διάβαζε ὅτι καθὼς ὅλες ἡ γυναῖκες καί ἡ Κική κατηγοροῦσε τὸν ἄνδρα τῆς ὡς βάρβαρο, γυναικᾶ γιὰ νά δικαιολογηθῇ. Ὅλο αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ φάνηκε νά ἔχῃ καί νά ἀφίγη μιὰ μυρουδιά σαρκὸς, μιὰ μυρουδιά κλίνης καί ἡδονῆς ! Ἡ καρδιά του χτύπησε ἀπὸ ἐπιθυμία. Νὰ ἀρχίσῃ νέα σχέσις ὅμοια μὲ τὴν πρώτη, νά τὴν ἀπολαύσῃ.

Ἐξαφνα αἰσθάνθηκε κάτι νά σηκώνεται μέσα του σὰ νὰ νά ἤθελε νά τὸν ἐμποδίσῃ.

Αὐτὴ τὴν γυναῖκα τὴν εἶχε σκεφθῇ γιὰ σύζυγό του καί ποτὲ δὲν ἄφινε τὸ νοῦ του νά σκεφθῇ ἄλλῶς. Τὴν εἶχε θέσει ψηλὰ καί ἐκεῖ τὴν ἄφισε χωρὶς νά θελήσῃ ἢ νά προσπαθήσῃ νά τὴν κατεβάσῃ μετὰ τὸν χαμὸ τῆς ἀγάπης τῆς. Τὴν ἄφισε κεῖ ῥίχνωντας ἐπάνω τῆς ἓνα πέπλο λησμοσύνης. Τώρα τὸν ταράζει ἡ σκέψις νά γείνη αὐτὴ ἐρωμένη του. Καί τὸν ταράζει μαζὺ καί ἡ σκέψις ὅτι ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐνὸς αὐτὴ θὰ ἔπεφτε στοῦ ἄλλου ! Ὅχι ! ἡ δική του ὀλοκληρη, ἡ διόλου !

Μία σκέψις παρουσιάσθη. Καί γιὰ τὴν ἀφήσῃ ; Νὰ παίξῃ, νά γελάσῃ, ὅπως αὐτὴ τὸν γέλασε ! Θυμήθηκε τὸν πατέρα τῆς καί ἐπεθύμισε νά ἐκδικηθῇ. Κλονίσθηκε γιὰ λίγο. Μέσα στοῦ νοῦ του τοῦ φάνηκε νά πάλευσαν δύο ἄνεμοι. Προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ σπῆτι τοῦ Γεωργαλᾶ ἦτο κατὰ κλειστο τώρα καί ἡ σελήνη φώτιζε τοὺς τοίχους καί τὰ κλειστὰ παράθυρά του. Μιὰ ἡσυχία ἔβγαине ἀπὸ παντοῦ. Ἦταν ἡ ὥρα, ποῦ ἀπλώνεται, πλαγιάζει ἡ σιωπὴ. Ἐνα

έντομο μόνο νυχτερινό χάρισθηκε νά βγάλλῃ καρτὰ καρτὰ τὸ τραγούδι του. Αὐτὸ θὰ νυχνύριζε τὸν ὕπνὸ τῆς σιωπῆς.

—“Ὁχι ἐκδικήσεις!

Ἐκνε μὲκ προσπῆσαι, ἔκνε ἀγῶνα νὰ νικήσῃ καὶ ὅταν τὸ κτώρθωσῃ τοῦ ἔρλιν νὰ ἔρριξε γίνονται.

Δίσχυνόταν καὶ τὸ σκέρθηκε, ὅτι κατὰ ποῦ ἔκνε ἔτε κατηγορημένο ἀπὸ μιὰ σκέψι ἕλλη, ἀλλὰ ρίχτε τὸν ἑαυτὸ του νὰ τὸ στεριώσῃ. Στὸ κεφάλι του, ἡ μίσση στὸ νοῦ του τοῦ ἔρλιν νὰ ἔβλεπε ὅ νὰ στεριώσῃ μιὰ ἰδέα τιγλῆ, ποῦ ἔπει-
θμοῦσε καὶ τὴν ὁπία ἐνόησε πᾶ νὰ φώτιζε τὸ νοῦ του.

—“Ὁχι, ἔ; λαίψα! εἶπε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

---100000---

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΥΨΗΛΟΣ

Τοῦ Ὑψινοῦ τοῦ ἀνθοφόρου μὲ τὰ μάγια.
Ἐτοῦ Πόνου τὴν ἀγκάλη ἀλαφρογέρνοντας.
Τοῦ λέει ἡ μάτερν Ἀγρόπνια ἡ κουκουβάγια.

—Προσμένοντάς Σε, οἱ τρεῖς μας ξαγρυλνοῦμε.
Τὸ σάβανό του οἱ δυὸ μας ἀργουφαίναμε
Μερώνυχτα χωρὶς νάγροικηθοῦμε. . .

Συντρόφεφέ τον ἄστραχλο ξενόχτι !
Μὰ ὁ Ὑψινοῦ τὸν θλιμμένο ἐγλυκοκύνταξε
Καὶ φίλτρα καὶ βοτάνια ἐντὸς του ρίχτει.

Καὶ τὸ κορμί, ποῦ ἀγρύπνας κ' ἐπονοῦσε,
Πρώτη φορὰ μονάχο, ἀποκοιμήθηκε
Πρώτη βραδεῖα τὸ χεῖλί του ἐγλεοῦσε.

Πρώτη φορὰ ! Καὶ πλιὸ τὸ γέλι ἐκείνο
Μὰτ' ἐδούσε· μὰ μήτε ἀντιφεγγίσανε
Τὰ μάτια του θολὰ φεγγάφ' ἢ κρίνο !

Στίχοι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

---100000---